

Arrest

nr. 59 616 van 13 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2010 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat CROONENBERGHS, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 april 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als gelijkgestelde partner.

1.2 Op 14 oktober 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3 Op 29 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K.E. (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,4 ° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd en er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning éénzijdig werd stopgezet op 06/10/2010 in Gent. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 08.10.2010 ingeschreven staat op een ander adres dan het gezamenlijke.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42quater, § 4, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Het komt dus aan de overheid toe om het dossier grondig te onderzoeken vooraleer zij overgaat tot het nemen van een beslissing.

Dat het zo is dat het voornamelijk omwille van zijn buitenlandse activiteiten en teneinde administratieve problemen te vermijden was dat de heer V.M. (...) voor korte tijd aangifte had gedaan voor inschrijving op een ander adres dan het gezamenlijk van partijen.

Dat echter uit de huurovereenkomst (stuk 2) zonder meer blijkt dat partijen samen een contract hebben afgesloten. Dat een louter horen van verzoekster of van haar partner de situatie onmiddellijk zou uitgeklaard hebben.

Dat de verwerende partij evenwel heeft nagelaten om dit te doen, en daardoor faalt in haar verplichting om haar dossier en beslissingen grondig voor te bereiden, en haar beslissing dus heeft gestoeld op een verkeerde feitenvinding.

Hierdoor heeft de verwerende het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. (...)”

2.1 Waar verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dienaangaande dat een louter horen van de verzoekende partij of van haar partner de situatie onmiddellijk zou uitgeklaard hebben, dient er gewezen te worden op het gegeven dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Verzoekster toont niet aan dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dient beschouwd te worden als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van verzoekster zoals begrepen in het vernoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 42quater, § 1, 4 ° van de vreemdelingenwet en houdt verband met de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer is nu uit het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning in Gent éénzijdig werd stopgezet op 6 oktober 2010 en dat de gegevens van het rijksregister bevestigen dat verzoekende partij sinds 8 oktober 2010 ingeschreven staat op een ander adres dan het gezamenlijke.

De verzoekende partij schrijft dit toe aan de buitenlandse activiteiten van de heer H.V.M. en teneinde administratieve problemen te vermijden. Zij voegt een huurovereenkomst toe waaruit blijkt dat de

verzoekende partij samen met de heer H.V.M. een huurovereenkomst heeft afgesloten voor een gemeubelde studio met gebruik van ingerichte badkamer en keuken te Gent voor een periode van een jaar die ingaat op 1 oktober 2010 en verstrijkt op 30 september 2009.

De verzoekende partij betwist geenszins dat de wettelijke samenwoning éénzijdig werd stopgezet op 6 oktober 2010 en dat de verzoekende partij sedert 8 oktober 2010 staat ingeschreven op een ander adres dan het gezamenlijke. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het geven van een eigen verklaring ervoor, gesteund op loutere beweringen zonder toevoeging van enigerlei begin van bewijs, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Het bijgevoegde stuk, met name de huurovereenkomst, doet verder geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, met name de wettelijke samenwoning éénzijdig werd stopgezet en dat de verzoekende partij is ingeschreven op een ander adres dan het gezamenlijke.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing op een correcte feitenvinding heeft gestoeld zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan aangenomen worden.

2.2 Waar de verzoekende partij de schending van artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de vreemdelingenwet opwerpt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit onderdeel van het middel niet verder uitwerkt. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr. 165 291).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS